

فرهنگ زندگی مجردی

ازدواج معجزه نیست، اما تغییر بزرگی در زندگی آدم‌هاست. ازدواج دایره زندگی را معنادار می‌کند و روند هستی انسان را تکامل می‌بخشد. البته این را آنهایی می‌فهمند که به ازدواج واقعگرایانه و فارغ از قضاوت‌های کلی نگاه می‌کنند.

ازدواج معجزه نیست، اما تغییر بزرگی در زندگی آدم‌هاست. ازدواج دایره زندگی را معنادار می‌کند و روند هستی انسان را تکامل می‌بخشد. البته این را آنهایی می‌فهمند که به ازدواج واقعگرایانه و فارغ از قضاوت‌های کلی نگاه می‌کنند.

در این نگاه واقعگرایانه ازدواج نوعی از بودن در جهان و امری هویتی است که به آدم‌ها تشخیص و جایگاه می‌دهد. ازدواج نوعی مواجهه تازه با جهان بر اساس معیارهای احساسی، باورها و خواسته‌های ما از زندگی است. اما انسان با وجود این تغییر بزرگ با ازدواج به تمامه آدم دیگری نمی‌شود. به طور طبیعی انسان خصوصیات شخصیتی خود را درون فضای ازدواج می‌برد. فرد شخصیت ساخته شده خود پیش از ازدواج را، به همسرش منتقل می‌کند و با همان شخصیت معرفی و قضاوت می‌گردد. با این اوصاف کسی که مجردی زندگی کرده است، شخصیت و رفتار زندگی مجردی خود را ناگزیر به زندگی مشترک منتقل می‌کند.

افراد به واسطه تحصیل، سربازی، فرصت کاری و... ممکن است مجبور به تنها زندگی کردن شوند، مهاجرت کنند و در خوابگاه یا خانه‌ای مجبور شوند تنها زندگی کنند. در این شرایط با توجه به واقعیت یافتن این سبک به عنوان سبک زندگی مجردی، تربیت و آمادگی برای زندگی مشترک در همین زندگی اتفاق می‌افتد. پس باید در زندگی مجردی مسئولانه و متعهدانه رفتار کرد، وگرنه بی بند و باری و بی مسئولیتی در فضای شخصی و تجرد، وارد زندگی مشترک هم می‌شود. از این جهت است که ازدواج معجزه نمی‌کند و خودسازی به معنای ساخته شدن فضای زندگی مشترک هم هست. به رسمیت شناختن زندگی مجردی به معنای به وجود آمدن فرهنگ و آموزش‌های لازم برای این نوع زندگی و سالم سازی آن است. داشتن زندگی مجردی خوب، زمینه ساز به وجود آمدن زندگی مشترک خوب است.

سهراب شکیب

جام جم